

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/44/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200547
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011200547.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: plk. Ing. R. K., bytom H., zastúpeného: JUDr. Jelou Mikuškovou, advokátkou, so sídlom Račianska 66, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25138/2010-41 zo dňa 31. januára 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/58/2011-34 zo dňa 29. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/58/2011-34 zo dňa 29. júna 2012 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je **p o v i n ň** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 137,36 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 25138/2010-41 zo dňa 31. januára 2011 a personálny rozkaz ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 23 zo dňa 13. októbra 2010 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 314,19 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu.

Zrušovaným druhostupňovým rozhodnutím žalovaného bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené (napadnutým rozsudkom taktiež zrušované) prvostupňové rozhodnutie žalovaného - personálny rozkaz ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorým žalovaný podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a

justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) odvolal dňom 13. októbra 2010 žalobcu, zaradeného v stálej štátnej službe, z funkcie riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Prešove s tým, že ustanovenie do novej funkcie vykoná 14. októbra 2010 riaditeľ Ústavu na výkon väzby v Prešove.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Krajský súd po právnej stránke poukázal na ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p., čl. 1 ods. 1 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky, § 1 ods. 2 a 4, § 3, § 4 ods. 1 a § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že z vydaných rozhodnutí vyplývalo, že žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa Ústavu personálnym rozkazom ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s uvedením dôvodu, že „odvolanie z funkcie si vyžaduje dôležitý záujem služby“. Následne bol žalobca personálnym rozkazom č. 355 dňom 14. októbra 2010 ustanovený podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. do funkcie samostatný referent režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu Ústavu na výkon väzby v Prešove. Včas podaný rozklad žalobcu ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, zotrvajúc na formálnom zdôvodnení odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa ústavu.

Pri právnom posudzovaní veci vychádzal krajský súd predovšetkým z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 1 ods. 1) a z ústavne zakotvených princípov právneho štátu, z pohľadu ktorých vykladal aj citované ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Za dôležitú považoval krajský súd skutočnosť, že príslušník Policajného zboru (v prejednávanej veci „príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže“ - poznámka odvolacieho súdu) je v služobnom pomere so štátom a nie s osobami, ktoré štát v danej chvíli zastupujú. Z citovaných ustanovení pre danú vec podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že ak ide o dôležitý záujem služby, môže vo veci služobného pomeru nadriadeného, a to vo veci jeho preloženia na inú funkciu, v mene štátu rozhodnúť minister (§ 3). Žalobca v čase vydania personálneho rozkazu ministerky spĺňal funkciu nadriadeného, pretože bol riaditeľom Ústavu (§ 4). Žalovaný dikciu zákona v tejto súvislosti nijako nezneužil, postupoval v súlade s ním, preto námietku žalobcu o nedostatku právomoci ministerky vo veci vydania napadnutého personálneho rozkazu nemal krajský súd za dôvodnú. Na druhej strane však krajský súd považoval za potrebné zaoberať sa aj otázkou splnenia zásadnej podmienky pri využití takého vážneho zásahu - postupu ministra, ktorá spočíva v probléme preukázania, že pri postupe podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. bola v skutočnosti zrozumiteľne (preskúmateľne) zdôvodnená správna úvaha správneho orgánu, že ide skutočne o dôležitý záujem služby. Bez uvedeného pomenovania nemôže súd posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, pretože nezistí, či takáto okolnosť vôbec nastala alebo nie a či preloženie nadriadeného nie je len prejavom svojvôle.

Preloženie policajta v postavení nadriadeného na nižšiu pozíciu v policajnej hierarchii je podľa krajského súdu nepochybne vážnym zásahom do jeho štátnej služby, najmä ak ide o skúseného riadiaceho pracovníka v dôležitej funkcii a s dlhoročnou praxou v Policajnom zbore (v prejednávanej veci „v Zbore väzenskej a justičnej stráže“ - poznámka odvolacieho súdu). Vykonanie uvedeného zásahu postupom podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. zrejme proti vôli dotknutého policajta v postavení nadriadeného umožňuje zákon za predpokladu, že je to v dôležitom záujme služby, pričom minister o tom môže rozhodnúť aj bez uvedenia konkrétnych dôvodov, ktoré ho k tomu viedli. Služobný orgán teda v zmysle uvedeného ustanovenia môže, ale nemusí v rozhodnutí o preložení uviesť dôvody viažuce sa k dotknutému policajtovi, a pokiaľ sa rozhodne akokoľvek, treba jeho postup akceptovať. Pokiaľ však zákon vyžaduje, aby bol v prípade preloženia nadriadeného naplnený dôležitý záujem služby na takomto rozhodnutí, podľa krajského súdu tento záujem je potrebné definovať, pomenovať v dôvodoch rozhodnutia, aby nielen dotknutý policajt (v danom prípade žalobca), ale celý Policajný zbor (v prejednávanej veci „Zbor väzenskej a justičnej stráže“ - poznámka odvolacieho súdu), resp. verejnosť, ktorej tento zbor slúži, vedeli, aký služobný záujem viedol nadriadeného (v danom prípade ministra) k preloženiu, ktoré u žalobcu nepochybne znamenalo jeho náhlu a neočakávanú degradáciu. Preto krajský súd zastáva názor, že v uvedených prípadoch nestačí iba konštatovanie, že je daný dôležitý záujem služby, ale tento právne neurčitý pojem treba niečím konkrétnym naplniť. Pri napĺňaní tohto pojmu disponuje minister voľnou úvahou, ktorú môže súd preskúmať len do tej miery, či nevybočuje z medzí

a hľadísk zákona. Nepomenovania dôležitého záujmu služby pri odvolávaní, resp. preložení žalobcu a každého policajta v podobnom postavení nutne vzbudzuje pochybnosti a otázky o motívoch vedúcich k takému rozhodnutiu, čo neprispieva k dôvere občanov v Policajný zbor (v prejednávanej veci „Zbor väzenskej a justičnej stráže“ - poznámka odvolacieho súdu).

Pokiaľ teda § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. umožňoval ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky preložiť žalobcu aj bez uvedenia dôvodu, avšak vyžadoval existenciu dôležitého záujmu služby na tomto preložení, považoval krajský súd z vyššie uvedených dôvodov za ústavne konformný taký výklad predmetného ustanovenia zákona, z ktorého plynie pre ministra povinnosť definovať dôležitý záujem služby, ktorý ho viedol k preskúmanému rozhodnutiu.

Krajský súd pokladal za potrebné konštatovať, že pokiaľ pojem dôležitý záujem služby je len formalisticky uvádzaný, bez naplnenia konkrétnym obsahom, ktorý by bol výsledkom správneho uváženia ministra, stáva sa súdny prieskum rozhodnutia o preložení len formálnym, prakticky zbytočným. Správny orgán disponuje diskrečnou právomocou v prípadoch, kedy mu to zákon umožňuje, avšak diskrečná právomoc neznamenaá svojvôľu pri posudzovaní, či určité skutočnosti nastali alebo nie, konkrétne, v prejednávanom prípade, či vznikol dôležitý záujem služby, v zmysle ktorého je potrebné, aby bol nadriadený preložený na inú pozíciu. Takáto právomoc by bola zneužíteľná a postavená mimo akúkoľvek kontrolu, vrátane súdnej.

Krajský súd uviedol, že si je vedomý skutočnosti, že výkladom zákona sa odchýlil od predchádzajúcej rozhodovacej praxe, o ktorú opieral svoje rozhodnutie aj žalovaný a ktorá bola reprezentovaná rozsudkom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2S/196/05, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/113/2007 z 11. marca 2008. Dodal, že pri posudzovaní konkrétnej veci je však súd viazaný len Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi, ktorých výklad môže priniesť aj zmenu rozhodovacej praxe, pokiaľ sa takáto zmena náležite vysvetlí a zdôvodní. S ohľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky i prvostupňový personálny rozkaz sú vydané kompetentným správnym orgánom, avšak sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ktoré by vymedzovali dôležitý záujem služby na žalobcovom preložení.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalovaný, žiadajúc rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný uviedol, že krajský súd na jednej strane uznáva, že pokiaľ sa príslušný minister rozhodne konať podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., nie je povinný uviesť dôvody, ktoré ho k takémuto postupu viedli a pre ktoré vo vzťahu ku konkrétnemu policajtovi/príslušníkovi zboru takto rozhodol, zároveň je však podľa krajského súdu povinnosťou ministra zadefinovať a pomenovať dôležitý záujem služby, ktorý ho v prípade nadriadeného policajta/príslušníka k takémuto postupu vedie - teda fakticky dôvody, pre ktoré sa rozhodol dotknutého policajta/príslušníka preložiť/previesť. Takáto úvaha krajského súdu a výklad ustanovenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je podľa žalovaného nielen zmätočná a navzájom si odporujúca, ale je i v priamom rozpore so znením dotknutého ustanovenia, ktoré hovorí o preložení/prevedení policajta/nadriadeného bez uvedenia dôvodu.

Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej dôvodil tým, že § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k odseku 1, dávajúcim výlučne príslušnému rezortnému ministrovi právomoc preložiť/previesť policajta, a to aj v postavení nadriadeného, na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu. Posúdenie okolností preloženia, že ide o dôležitý záujem služby, je výlučne na zvážení konajúceho ministra, no ak túto okolnosť v rozhodnutí o odvolaní a preložení/prevedení dotknutého policajta deklaruje, nie je potrebné uvádzať ďalšie dôvody, pre ktoré je dotknutý policajt v postavení nadriadeného preložený/prevedený. Ak by musel byť dôležitý záujem služby v rozhodnutí o preložení definovaný, pomenovaný, v dôvodoch rozhodnutia, aby nielen dotknutý Policajt, ale aj Policajný zbor, resp. verejnosť vedeli, aký služobný záujem viedol nadriadeného k preloženiu, ako uvádza krajský súd v odôvodnení rozsudku, existencia

takto formulovaného samostatného odseku zákona a z neho vyplývajúceho oprávnenia ministra by strácala zmysel a opodstatnenie, keďže už by logicky nešlo o preloženie/prevedenie policajta bez uvedenia dôvodu, nakoľko ten by bol daný v okolnostiach dôležitého záujmu služby, pre ktorý sa minister na prevedenie/preloženie policajta v postavení nadriadeného rozhodol.

Podľa žalovaného rovnaký záver a výklad podal v rozsudku sp. zn. 1Sžo/113/2007 z 11. marca 2008 i Najvyšší súd Slovenskej republiky. Vychádzajúc z tohto rozsudku, žalovaný konštatoval, že pre preskúmanie rozhodnutia podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. je podstatné, či minister rozhodol v súlade s platným právom, teda či dodržal hmotnoprávne ustanovenie (§ 35 ods. 2) a či bolo dodržané súvisiace procesnoprávne ustanovenia (§ 35 ods. 9). Odvolací správny orgán sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s oboma podmienkami, a to s oprávnením ministerky konať vo veci, ako aj so spôsobom, ktorým ministerka spravodlivosti ako prvostupňový správny orgán konala.

Žalovaný uviedol, že je v záujme právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, aby v skutkovo a právne rovnakých veciach súdy vydávali rozhodnutia, ktoré si svojimi závermi nebudú odporovať. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podľa názoru žalovaného okrem strohého konštatovania o možnosti zmeny rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom neozrejmil, z akého dôvodu k uvedenej zmene a odklonu od tejto praxe pristúpil, najmä ak v priebehu času medzi rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1Sžo/113/2007 a vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu nedošlo k zmene relevantných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. a krajský súd v rozsudku neuviedol ani žiadne skutkové okolnosti, ktorými by sa prejednávacia vec mala zásadne odlišovať od okolností, za akých došlo k vydaniu rozhodnutia o preložení vo veci 1Sžo/113/2007 a ktoré by odôvodňovali odklon od predchádzajúcej rozhodovacej praxe. Žalovaný namietal, že rozhodnutie krajského súdu je tak v tejto časti nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné - nie je z neho zrejmé, akými úvahami sa krajský súd riadil, keď sa rozhodol odkloniť od doterajšej súdnej praxe, v súlade s ktorou žalovaný postupoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia. Záverom žalovaný poukázal na ustanovenie § 245 ods. 2 O.s.p. a tvrdil, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je posúdenie „správnosti“ preskúmaného rozhodnutia, ale posúdenie splnenia hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných podmienok pre jeho vydanie.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca uviedol, že dôvody žalovaného v odvolaní sa zhodujú s dôvodmi uvedenými v jeho vyjadrení k žalobe, žalovaný na svoju obranu nič nové neuvádza. Podľa názoru žalobcu žalovanému stále uniká podstatná skutočnosť, že žalobca bol na základe nesprávneho ustanovenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolaný z funkcie, pričom na odvolanie z funkcie podľa tohto zákona slúži iné ustanovenie § 35 ods. 9, a to navyše osobou (ministerkou spravodlivosti) k takémuto kroku neoprávnenou. Ustanovenie § 35 ods. 2 zákona sa podľa žalobcu vzťahuje na preloženie policajta, nie na jeho odvolanie z funkcie.

Podľa žalobcu je podstatné a diskreditačné, že odvolanie z funkcie nebolo vôbec odôvodnené, teda je nepreskúmateľné. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaný svoje odvolanie opiera o judikát, ktorý sa však týka preloženia (§ 35 ods. 2 zákona), a nie odvolania (§ 35 ods. 9 zákona) policajta z funkcie.

Odvolaciemu súdu žalobca navrhol prešetriť, či odvolanie bolo podpísané oprávnenou osobou a včas, keďže na odvolaní podpísaný Mgr. Q. S. má síce založené v spise poverenie na zastupovanie udelené ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak v prípade osoby Mgr. Q. S. ide o osobu zamestnanca (nie advokáta), ktorá podľa názoru žalobcu nie je oprávnená robiť v mene žalovaného taký právny úkon, ako je podpisovať odvolanie proti rozsudku krajského súdu. Taktiež žalobca žiadal odvolací súd, aby dotazom na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zistil, či toto splnomocnenie Mgr. Q. S. nebolo súčasným ministrom spravodlivosti odvolané.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „odvolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§

10 ods. 2 O.s.p.) najskôr skúmal, či podané odvolanie spĺňa všetky zákonom vyžadované podmienky prípustnosti tohto opravného prostriedku. Vzhľadom na výhrady žalobcu uvedené v jeho vyjadrení k odvolaniu sa odvolací súd osobitne zamerlal na zodpovedanie otázky, či odvolanie podal subjekt na to oprávnený, t. j. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovaný.

Odvolanie je označené v hlavičke každého listu, ako aj v záhlaví textu na prvej strane názvom žalovaného, pričom z vlastného textu vyplýva, že odvolateľ ho zamýšľal podať ako odvolanie žalovaného. Na poslednej strane odvolania za textom nasledujú slová „Mgr. Q. S.“, nad ktorými sa nachádza podpis pravdepodobne označenej osoby (ktorá osoba je v päte každého listu odvolania uvedená v kolónke „Vybavuje“). Na odvolaní absentuje odtlačok úradnej pečiatky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

V súdnom spise na č. l. 24 je založená listina označená „Poverenie“ a datovaná 4. mája 2011, podľa obsahu ktorej Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, „v zastúpení“ Lucia Žitňanská - ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, poveruje Mgr. Q. S., štátneho zamestnanca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcia právnych služieb, číslo služobného preukazu 1532, aby „v celom rozsahu zastúpil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní sp. zn.: 4S 58/2011 vedenom na Krajskom súde v Bratislave, ako aj v odvolacom konaní, vo veci o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25138/2010-41 (PR MS SR č. 23/2010) zo dňa 31.01.2011 a personálneho rozkazu ministerky spravodlivosti č. 23 zo dňa 13.10.2010“. Listina je pod textom podpísaná (bez pomenovania podpísanej osoby priamo pri jej podpise) čitateľným podpisom „Žitňanská“. Na poverení absentuje odtlačok úradnej pečiatky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Posudzujúc listinu na č. l. 24 podľa jej obsahu, ide o poverenie štatutárneho orgánu štátneho orgánu - právnickej osoby - Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorým je minister (§ 4 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy), udelené určenému zamestnancovi, aby konal v prebiehajúcom súdnom konaní za tento orgán (§ 21 ods. 1 písm. b), ods. 4 veta druhá O.s.p.). Vzhľadom na slovné spojenie „v celom rozsahu“ použité v poverení, nebolo oprávnenie Mgr. Q. S. konať za žalovaného na základe poverenia v súdnom konaní obmedzené. K samotnému textu poverenia v prejednávanej veci možno uviesť, že pri poverení zamestnanca orgánu verejnej správy, aby zaň konal v súdnom konaní, ktorého je tento orgán účastníkom, nejde o zastúpenie účastníka na základe plnomocenstva (§ 24 až 28 O.s.p.), ale o konanie za subjekt, ktorý pre svoju osobitnú povahu môže procesne konať len prostredníctvom zákonom vymedzených fyzických osôb (§ 21 O.s.p.).

Vzhľadom na udelené poverenie, ktoré sa vzťahuje na konanie „v celom rozsahu“, vrátane odvolacieho konania, bol zamestnanec žalovaného Mgr. Q. S. oprávnený vyhotoviť odvolanie proti rozsudku krajského súdu a toto odvolanie podať konajúc za žalovaného. Zohľadniac konkrétne okolnosti prejednávanej veci, najmä všetky ďalšie podania žalovaného v priebehu konania pred krajským súdom, treba uzavrieť, že odvolanie sa má pripísať žalovanému.

Odvolací súd dopĺňa, že žiadna zákonná norma nepredpisuje pre procesné podanie štátneho orgánu v konaní o žalobe proti jeho rozhodnutiu, aby bolo opatrené odtlačkom úradnej pečiatky so štátnym znakom (porovnaj § 5 ods. 2 písm. b) zákona č. 63/1993 Z. z. o štátnych symboloch Slovenskej republiky a ich používaní v znení neskorších predpisov), hoci to odvolací súd v praxi považuje za vhodné a zodpovedajúce významu správneho súdnictva, v ktorom sa preskúmava zákonnosť už vydaného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré zásadne odtlačok úradnej pečiatky obsahovať musí (porovnaj tiež § 47 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov).

Zároveň však odvolací súd pokladá za potrebné vytknúť žalovanému nasledovnú skutočnosť, ktorá zjavne pôsobila mätúco aj na žalobcu. Je nesprávne, ak podanie vo veci samej, ktoré urobil orgán verejnej správy ako účastník konania o žalobe podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. na žalovanej strane, nielenže neobsahuje odtlačok úradnej pečiatky orgánu, ale je podpísané len s označením fyzickej osoby,

ktorá koná za účastníka ako jeho poverený zamestnanec, a nie s označením samotného účastníka. Poverený zamestnanec nie je ani zástupcom žalovaného a v konaní vôbec nevystupuje ako samostatný procesný subjekt. So zreteľom na vyššie uvedené však táto nesprávnosť nedosiahla takú intenzitu, aby bolo nutné vyzývať žalovaného na jej odstránenie či dokonca hodnotiť odvolanie ako podané neoprávnenou osobou.

Listom zo 16.10.2012 zaslal odvolací súd ministrovi spravodlivosti vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného s osobitným zreteľom na trvanie poverenia pracovníka konať za ministerstvo so zreteľom na repliku. Minister spravodlivosti súdu oznámil, že udelenie poverenia zamestnanca považuje za platné a účinné a poverený zamestnanec má oprávnenie konať v mene ministerstva aj naďalej.

Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že odvolanie bolo podané subjektom na to oprávneným (§ 201 O.s.p.). Bolo podané v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), má náležitosti vyžadované zákonom (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný (§ 250ja ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.). Odvolanie spĺňa všetky podmienky procesnej prípustnosti (§ 218 ods. 1 O.s.p. a contrario), takže odvolací súd pristúpil k posudzovaniu jeho dôvodnosti.

Na prejednanie odvolania najvyšší súd nenariadil pojednávanie, pretože v tom nevidel rozpor s verejným záujmom, nepovažoval to za potrebné a dokazovanie nevykonával (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), a po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno vyhovieť. Najvyšší súd preto rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou O.s.p.) rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil na mieste a v čase oznámenom na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.supcourt.gov.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu na základe žaloby žalobcu je druhostupňové rozhodnutie žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného - personálny rozkaz ministerky spravodlivosti. Prvostupňovým personálnym rozkazom bol žalobca odvolaný podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. z funkcie riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Prešove s tým, že ustanovenie do novej funkcie vykoná nasledujúci deň riaditeľ Ústavu na výkon väzby v Prešove. Ako dôvod bolo v personálnom rozkaze uvedené, že „odvolanie z funkcie si vyžaduje dôležitý záujem služby“. V druhostupňovom rozhodnutí, ktorým žalovaný nevyhovел rozkladu žalobcu, žalovaný odôvodnil správnosť personálneho rozkazu v podstate tým, že podmienka v zmysle § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. „ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“ v predmetnom personálnom rozkaze formou jej deklarovania splnená bola.

Podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2008 minister môže policajta zaradeného v útvarе inšpekčnej služby^{10b}) a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu po predchádzajúcom prerokovaní s odborovým orgánom.

Podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Odvolaciemu súdu je známy rozsudok iného senátu najvyššieho súdu, sp. zn. 1Sžo/113/2007, z 11. marca 2008, vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra vydaného podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Najvyšší súd v predmetnom rozsudku uviedol: „V zákone č. 73/1998 Zb. nie je vymedzený obsah a teda ani hranice pojmu „dôležitý záujem služby“, neupravuje to ani žiaden vykonávací predpis, je teda vecou voľnej úvahy ministra vnútra, ktoré skutočnosti bude považovať za dôležité záujmy služby. Predovšetkým však bolo potrebné vychádzať z právnej konštrukcie ustanovenia § 35 ods. 2 zákona a zo systematiky zaradenia slov „aj bez uvedenia dôvodov“ na konci vety, z čoho

bolo potrebné vyvodiť záver, že uvedené slovné spojenie sa vzťahuje na obe časti (ktoré sú spojené spojkou „a“ predmetného odseku 2), teda nielen na príslušníkov PZ zaradených na útvare inšpekčnej služby, ale aj na nadriadeného, a teda toto personálne opatrenie (hoci s podmienkou „ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“, ktorá v predmetnom personálnom rozkaze formou jej deklarovania splnená bola), bolo možné realizovať aj bez uvedenia dôvodu.“

Okrem rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžo/113/2007 je senátu odvolacieho súdu známy iný rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 6Sžo/28/2011 z 18. júla 2012, ktorým sa taktiež meritórne rozhodlo vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra o prevedení alebo preložení nadriadeného na inú funkciu bez uvedenia dôvodu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom senát 6S podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. použil argumentáciu v znení rozsudku 1Sžo/113/2007.

Naproti tomu v rozsudku sp. zn. 2Sžo/52/2011 z 13. júna 2012 najvyšší súd uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že z dikcie § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe vyplýva, že personálne rozkazy vydané na jeho základe nie je potrebné odôvodňovať. Avšak, takisto z tohto ustanovenia vyplýva, že pokiaľ ide o nadriadeného, jeho preloženie zákon podmieňuje tým, že si to vyžaduje dôležitý záujem služby. Je pravdou, že zákon samotný, ani dôvodová správa k zákonu č. 201/2004 Z. z., ktorý uvedené ustanovenie do § 35 ods. 2 zaviedol, neobsahuje vysvetlenie, čo zákonodarca považuje za dôležitý záujem služby. Avšak na rozdiel od žalovaného, odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade práve pre absenciu vysvetlenia tohto pojmu v zákone je potrebné, aby správny orgán v takýchto prípadoch dôležitý záujem služby pomenoval.

Odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že podľa Odporúčania č. Rec(2004)20 Výboru ministrov Rady Európy členským štátom o súdnom preskúmaní administratívnych aktov, bod B(1)(b) súd má byť schopný preskúmať akékoľvek porušenie práva, vrátane nedostatku právomoci, procesných pochybení a zneužitia moci. Podľa bodu B (4)(e) tohto odporúčania, súd musí byť v takej pozícii, aby mohol preskúmať všetky faktické aj právne otázky týkajúce sa predmetu konania prezentované účastníkmi.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Aj v prejednávacom prípade súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, ale musí mať možnosť preskúmať, či sa vyskytli dôležité záujmy služby, keďže práve ich existenciou podmieňuje zákonodarca možnosť postupu voči nadriadenému podľa § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe, t.j. preloženie bez uvedenia dôvodov.

Možno súhlasiť s názorom žalovaného, že otázka dôležitého záujmu služby je ponechaná na úvahu ministra, avšak bez jeho pomenovania nemôže súd posúdiť, či správny orgán postupoval podľa zákona, pretože nezistí, či takáto okolnosť vôbec nastala, alebo nie a či preloženie nadriadeného nie je len prejavom svojvôle.

Správny orgán disponuje diskrečnou právomocou v prípadoch, kedy mu to zákon umožňuje, avšak diskrečná právomoc neznamena svojvôľu pri posudzovaní, či určité skutočnosti nastali, alebo nie, konkrétne v prejednávacom prípade, či vznikol dôležitý záujem služby, v zmysle ktorého je potrebné, aby bol nadriadený preložený na inú pozíciu. Takáto právomoc žalovaného by bola zneužívateľná a postavená mimo akúkoľvek kontrolu, vrátane súdnej.“

Odvolací súd nespochybňuje a akceptuje požiadavku Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva na konzistenciu judikatúry predovšetkým najvyššej súdnej inštalácie v štáte, zdôraznenú napríklad v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian proti Rumunsku zo dňa 6. decembra 2007. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Požiadavku viazanosti doterajšou judikatúrou však nemožno chápať absolútne (m. m. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/09). Ústavný súd Slovenskej republiky v novšej rozhodovacej činnosti uviedol, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti. (IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011)

Senát najvyššieho súdu 4S už rozhodol v obdobnej veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra o prevedení nadriadeného, ktoré bolo vydané podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. bez uvedenia dôvodu, a to nedávnym rozsudkom sp. zn. 4Sžo/21/2012 z 30. júla 2012. Od právneho názoru vysloveného v rozsudku 4Sžo/21/2012 nemá senát odvolacieho súdu dôvod odchyľovať sa ani v tejto veci.

Odvolací súd v prejednávanej veci, zhodne ako vo veci vedenej pod sp. zn. 4Sžo/21/2012, dospel k záveru, že rozhodnutie o preložení alebo prevedení nadriadeného podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení ktorého nie je dôležitý záujem služby náležite objasnený, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, v čom sa senát 4S stotožňuje so záverom uvedeným v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/52/2011 a naopak nestotožňuje so závermi vyslovenými v rozsudkoch sp. zn. 1Sžo/113/2007 a 6Sžo/28/2011.

Uvedené rozsudky najvyššieho súdu týkajúce sa aplikácie § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. neboli doposiaľ zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Preto v tomto smere nemožno podľa odvolacieho súdu hovoriť o stabilizovanej judikatúre. Iný názor rozdielny od vecí 11Sžo/113/2007 (vrátane vecí 6Sžo/28/2011) v prejednávanej veci ako aj vo veciach 2Sžo/52/2011 a 4Sžo/21/2012 je súčasťou vývoja právneho názoru na aplikáciu § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a to v súlade s ústavným princípom uvedeným v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, keďže ani preskúmanie podmienky „dôležitého záujmu služby“ nie je zákonom zo súdneho prieskumu vylúčené.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Atanasovski proti Bývalej juhoslovanskej republike Macedónsko zo 14. januára 2010, podľa ktorého vývoj judikatúry sám osebe nie je v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti, keďže neschopnosť zachovať dynamický a vývojový prístup by mohol byť prekážkou reformy alebo zlepšenia. Európsky súd pripomenul, že požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní nezahŕňa právo na jednotnosť judikatúry (čo neskôr zdôraznil tiež v rozsudku Sahin a Sahin proti Turecku z 20. októbra 2011).

Vzhľadom na uvedené, pre obdobnosť skutkového stavu v prejednávanej veci so skutkovými aspektmi veci rozhodnutej senátom odvolacieho súdu rozsudkom sp. zn. 4Sžo/21/2012 z 30. júla 2012, v ktorom sa podrobne zaoberal otázkou právneho významu vysvetlenia dôležitého záujmu služby v odôvodnení rozhodnutia o prevedení alebo preložení nadriadeného podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., odvolací súd považuje za vhodné poukázať na predmetný rozsudok a ďalej uviesť zodpovedajúcu časť jeho odôvodnenia, ako mu to umožňuje ustanovenie § 250ja ods. 7 O.s.p.:

„Odvolací súd v prejednávanej veci súhlasí s krajským súdom, že pokiaľ zákon vyžaduje, aby bol v prípade prevedenia nadriadeného naplnený dôležitý záujem služby na takomto rozhodnutí, treba tento záujem pomenovať v dôvodoch rozhodnutia. Treba súhlasiť aj so záverom, že ak je dôležitý záujem služby len deklarovaný, bez naplnenia tohto pojmu konkrétnym obsahom, ktorý by bol výsledkom správneho uváženia ministra, stáva sa súdny prieskum rozhodnutia o prevedení len formálnym a prakticky zbytočným.

Odvolací súd však pokladá za potrebné upriamiť pozornosť aj na to, že znenie § 35 ods. 2 zákona č. 73/1993 Z. z., pokiaľ ide o prevedenie alebo preloženie nadriadeného, sa javí z hľadiska jazykového vyjadrenia ako nejednoznačné. Na jednej strane umožňuje vykonať prevedenie alebo preloženie

nadriadeného na inú funkciu aj bez uvedenia dôvodu, na druhej strane zároveň vyžaduje pre takéto prevedenie alebo preloženie dôležitý záujem služby. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že požiadavka dôležitého záujmu služby bola zavedená spolu so samotnou možnosťou prevedenia alebo preloženia nadriadeného na inú funkciu podľa tohto ustanovenia (t. j. zákonom č. 201/2004 Z. z.), a neskoršou novelizáciou, vykonanou zákonom č. 513/2007 Z. z., bola do tohto ustanovenia doplnená ďalšia podmienka predchádzajúceho prerokovania s odborovým orgánom.

Z dikcie § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že toto ustanovenie počíta iba s možnosťou (nie nutnosťou) vykonať prevedenie alebo preloženie nadriadeného na inú funkciu bez uvedenia dôvodu; zákon nevyklučuje, aby sa každé takéto rozhodnutie zdôvodnilo. Každé rozhodnutie o prevedení alebo preložení nadriadeného na inú funkciu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. však musí byť vydané na základe dôležitého záujmu služby, ktorý dané prevedenie alebo preloženie vyžaduje.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť vydané v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

S právnym názorom, podľa ktorého podmienka prevedenia alebo preloženia nadriadeného „ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“ je v personálnom rozkaze splnená formou jej deklarovania, sa senát odvolacieho súdu nestotožňuje. Rozhodovanie správnych orgánov, pri ktorom sa v odôvodnení rozhodnutia len skonštatuje, že zákonné predpoklady pre rozhodnutie boli splnené, pričom nejde o taký prípad, že všetkým účastníkom konania sa vyhovel, nepovažuje senát odvolacieho súdu za zlučiteľné s princípom materiálneho právneho štátu.

Ak zákon vyžaduje pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu, aby nastali určité predpoklady stanovené v hypotéze právnej normy (v ustanovení § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., čo sa týka nadriadeného, ide o dôležitý záujem služby), musia byť tieto predpoklady v odôvodnení rozhodnutia náležite objasnené, a to tým skôr, keď možno očakávať nesúhlas účastníka konania s takýmto rozhodnutím, pretože sa ním jeho právne či iné postavenie (hoci subjektívne) zhoršuje. Na uvedenom nemení nič ani prípadná skutočnosť, že predpokladom vydania rozhodnutia je podľa zákona naplnenie právne neurčitého pojmu. Aj právne neurčitý pojem je ustanovený zákonom a musí mať svoj obsah. Dokonca podľa odvolacieho súdu treba v odôvodnení rozhodnutia venovať zvýšenú pozornosť práve subsumpcii skutkových okolností prípadu pod právne neurčitý pojem, ktorý ustanovuje zákon, lebo len tak sa stane odôvodnenie rozhodnutia presvedčivým.

Osobitne vystupuje potreba špecifikovania dôležitého záujmu služby na prevedení alebo preložení nadriadeného na inú funkciu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. do popredia v spojení s podmienkou predchádzajúceho prerokovania s odborovým orgánom, ktorá v znení predmetného ustanovenia rozhodnom pre najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžo 113/2007 ešte nebola zavedená. Odvolací súd považuje za logické, že to, čo má minister vopred prerokovať s odborovým orgánom, sa týka práve dôležitého záujmu služby na prevedení alebo preložení nadriadeného.

V širších súvislostiach zmysel ustanovenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. nemožno podľa odvolacieho súdu vidieť ani v postihnutí nadriadeného policajta, ani vo vyvedení dôsledkov z nesplnenia požadovaných predpokladov výkonu služby, ani v objektívnych prekážkach služby. Uvedené dôvody sú totiž v zásade predpokladmi preloženia alebo prevedenia policajta na inú funkciu podľa § 35 ods. 1, prípadne uloženia disciplinárneho opatrenia podľa § 52 a nasl., alebo skončenia služobného pomeru prepustením podľa § 192 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. V prípade naplnenia niektorého z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. treba postupovať práve podľa § 35 ods. 1 aj vtedy, ak ide o nadriadeného. Ak totiž nastane niektorý z dôvodov ustanovených v § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., zákon použitými slovesnými tvarmi „prevedie“ a „preloží“

ustanovuje obligatornosť postupu podľa tohto ustanovenia, kým zo znenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva len fakultatívna možnosť ministra previesť alebo preložiť nadriadeného na inú funkciu, ak to vyžaduje dôležitý záujem služby. Dôvody v § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. navyše vykazujú vyššiu mieru konkrétnosti než pojem „dôležitý záujem služby“, použitý v § 35 ods. 2 citovaného zákona.

Správne poukázal krajský súd na to, že pojem dôležitý záujem služby možno vnímať širšie ako konkrétne dôvody prevedenia alebo preloženia policajta vymedzené v § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom sa môže týkať aktuálnych potrieb Policajného zboru. Dôležitý záujem služby, ktorý vyžaduje prevedenie alebo preloženie nadriadeného podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., sa nemusí - na rozdiel od dôvodov vypočítaných v § 35 ods. 1 - vzťahovať na osobu nadriadeného, ale má sa vzťahovať na službu, teda vlastne na plnenie úloh Policajného zboru policajtmi (§ 2 ods. 2 zákona).

Najvyšší súd dodáva, že v zmysle § 35 ods. 2 v spojení s § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. musí dôležitý záujem služby vyžadovať nielen odvolanie nadriadeného z doterajšej funkcie, ale aj jeho ustanovenie alebo vymenovanie do inej funkcie. Dôležitý záujem služby podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. nemôže spočívať len v odvolaní nadriadeného z doterajšej funkcie bez ohľadu na to, do akej novej funkcie bude ustanovený alebo vymenovaný. So zreteľom na personálny rozkaz žalovaného vydaný v prejednávanej veci je však dôležitý záujem služby na ustanovení žalobcu do inej funkcie, nech už bol akýkoľvek, nutne spochybnený, keďže žalovaný vo svojom personálnom rozkaze neuviedol konkrétnu inú funkciu, do ktorej žalobcu ustanovuje.

Pre úplnosť najvyšší súd podotýka, že nespochybňuje zásadu subordinácie typickú pre ozbrojené sily a ozbrojené zložky, ani hľadisko lojality štátneho zamestnanca voči štátu. V zákonoch upravujúcich výkon štátnej služby v Slovenskej republike je štandardné, že odvolanie resp. inú zmenu v nadriadených pozíciách možno vykonať aj bez uvedenia dôvodu. Ako príklad sa dá uviesť § 31 ods. 2 už zrušeného zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 37 ods. 4 a 5 v súčasnosti platného zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tiež § 33 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov alebo § 50 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore. Takýto spôsob odvolávania nadriadených štátnych zamestnancov je prejavom modelu štátnej služby uplatňovaného v Slovenskej republike, ktorý nezabezpečuje garancie definitívy. Ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je však špecifické práve vyžadovaním dôležitého záujmu služby, pokiaľ ide o prevedenie alebo preloženie nadriadeného policajta, ako aj podmienkou predchádzajúceho prerokovania s odborovým orgánom. Nejednoznačnosť tejto požiadavky v spojení s možnosťou vydania rozhodnutia aj bez uvedenia dôvodu potom odvolací súd interpretoval zhodne s krajským súdom v prospech osôb v služobnom pomere - policajtov tak, že v rozhodnutí vydanom podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. týkajúcim sa nadriadeného musí byť dôležitý záujem služby objasnený. V opačnom prípade by bol súdny prieskum splnenia tohto predpokladu rozhodnutia ministra podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pokiaľ ide o nadriadeného, iba formálny.

Pretože prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutie žalovaného požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia nespĺňalo, bolo potrebné rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť ako rozhodnutia nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d) O.s.p.) a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.“

Citovaná časť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžo/21/2012 obsahuje odpovede na relevantné odvolacie námietky žalovaného v tejto veci. Pokiaľ ide o výhradu žalovaného, že výklad ustanovenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. krajským súdom je v priamom rozpore s jeho znením, odvolací súd zdôrazňuje, že súdy oboch stupňov podali ústavne konformný výklad ustanovenia právneho predpisu, ktorého význam a obsah nie je z hľadiska gramaticko-logického vyjadrenia na prvý pohľad nepochybný, pričom interpretácia aj takýchto právnych noriem patrí do kompetencie všeobecného súdnictva.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, podľa ktorej z napadnutého rozsudku nie je zřejmé, akými úvahami sa

krajský súd riadil, keď sa rozhodol odkloniť od rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžo/113/2007, je nutné uviesť, že záver krajského súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného pre nedostatok dôvodov je podrobne odôvodnený a úvahy, ktorými sa krajský súd pri právnom posudzovaní veci riadil, sú z odôvodnenia rozsudku jasné.

Naostatok odvolací súd podotýka, že zrušenie rozhodnutí žalovaného ako nepreskúmateľných pre nedostatok dôvodov v danej veci nebolo dôsledkom posudzovania účelnosti a vhodnosti rozhodnutia vydaného na základe zákonom povolenej voľnej úvahy v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. Tým, že žalovaný svoje rozhodnutie neodôvodnil, znemožnil správne mu súdu, aby vôbec posúdil, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, a teda prakticky znemožnil akýkoľvek vecný súdny prieskum.

Na základe uvedených dôvodov najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) stotožniac sa s dôvodmi rozsudku krajského súdu aj vo vzťahu k žalobcom namietanému nedostatku právomoci ministerky spravodlivosti vydal rozhodnutie o odvolaní z funkcie. odvolací súd tu len poukazuje na § 39 ods. 9 zákona v spojitosti s osobitným oprávnením ministra podľa § 35 ods. 2 zákona.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

Tarifná odmena za tento úkon právnej služby predstavuje sumu 127,16 Eur (z výpočtového základu pre rok 2012 v sume 763 Eur) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Režijný paušál bol v sume 7,63 Eur (§ 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) zo sumy 134,79 Eur (127,16 Eur + 7,63 Eur) bola v sume 26,96 Eur (20 % zo sumy 134,79 Eur), spolu všetko 161,75 Eur (134,79 Eur + 26,96 Eur).

Pretože žalobca si vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného vyčíslil trovy právneho zastúpenia v nižšej sume, než na aké by jeho advokátke vznikol v zmysle advokátskej tarify nárok, odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v tejto nižšej požadovanej sume 137,36 Eur.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi priznanú náhradu trov konania na účet advokátky, ktorá žalobcu v konaní zastupovala (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.